

ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ

Δ.Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ Β.

ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 3 του Οκτώβρη 1904

ΓΡΑΦΕΙΑ: Οδός Οικονόμου αριθ. 4

ΑΡΙΘ. 116

ΟΙ ΛΟΤΑΡΤΖΗΔΕΣ

Με λοταρία τάπορσισε ή Κυβέρνηση να φτιάξει στόλο και στη λοταρία, καθώς και στο τζόγο, καθώς και σε κάθε τυχερό παιχνίδι, τα μπαλαμούτια επιτρέπονται. Μπαλαμούτι λοιπόν κ' ή περίφημη σύμβαση της Βιομηχανικής Τραπεζής, για την οποία χύθηκε τόσο μελάνι και τόσο πατριωτισμός, που και τα δυο εμπόδισαν την Βιομ. Τράπεζα να κερδίσει μερικές χιλιάδες, πατριωτικώτατα, και τον κ. Τσαγκάρη να ανακηρυχτεί Έθνικος ευεργέτης, καθώς κάποια εφημερίδα πρότεινε.

Κακό άλλο ούτε ή Τράπεζα, ούτε ο κ. Σιμόπουλος δεν έκαναν και μη φανάζετε του κακού. Η πρώτη, ζήτησε να κερδίσει μερικές χιλιάδες και ο δεύτερος τήνε βόηθησε φιλικά στο σκοπό της. Κερδοσκοπία πάνου στον πατριωτισμό, θα πείτε. Μα και τότε, καλότυχοι, στον τόπο αυτό δε χρησίμεψε ο πατριωτισμός για μέσο κερδοσκοπίας;

Ρίχτε τα μάτια σας πίσω, μελετήστε λίγο τα πράματα και θα τα δείτε. Λοταρία σε κάθε εθνική περίπτωση, και λοταρία με μπαλαμούτια. Έξαργύρωση του πατριωτισμού «τοίς μετρητήσι». Πάρτε τον τελευταίο πόλεμο, για να φήσουμε τα πιό παλιά. Ο τάδε Πειραιώτης άλευρας, θάκυσετε, έκανε περιουσία από τον πόλεμο. Ο τάδε καπετάνιος έχτισε παλάτια από τον πόλεμο. Ο τάδε μεγαλοπάλληλος κέρδισε παρά με ούρα από το δάνειο της πολεμικής απόζημίωσης. Και τόσα άλλα, κι ακόμα χειρότερα.

Κανένας δε σκέφτηκε να τους βρίσει τους πατριώτες αυτούς για προδότες, αφού κερδοσκόπησαν πάνου στην εθνική συμφορά. Τους είπαν μονάχα έξυπνους, κ' οι άλλοι οι κουτοί τους ζήλευσαν και τους ζήλευσαν ακόμα.

Η Βιομ. Τράπεζα έκανε κάτι ελαφρότερο. Ζήτησε να κερδοσκοπήσει σε καιρό ειρήνης. Πρέπει λοιπόν γι' αυτό το ελαφρό της, το χαριτωμένο, μπαλαμούτι να τήνε κέψουμε;

Πνίχτε το θυμό σας σας, παιδιά. Μη τον ξεδιψάζετε. Φυλάχτε τον για τους Βουλγάρους. Για ένα μονάχα μπορείτε να θυμώσετε, που ή Κυβέρνηση δε φύλαξε την ιδέα του στόλου άγνη, μά την έβαλε σε λοταρία.

Για να φτιάξουμε όμως καράβια, χρειαζόντουσαν παράδες. Οι παράδες θα βρισκόντουσαν και δίχως τη λοταρία. Άρκει να κατάφερνε ή Κυβέρνηση το κόσμο να πιστέψει πως κερδίζει δίνοντας τον παρά του για το στόλο, δίχως λοταρία και δίχως αντισηκώματα. Και θα το κατάφερνε μια χαρά αυτό, αν μεταχειριζότανε πράματα και όχι λόγια, κι αν όλοι όσοι βυ-

ζαίνουν το δημόσιο ταμείο, από τον κ. Πρωθυπουργό ίτια με τον τελευταίο υπάλληλο, δήλωναν πως αφήνουν ένα δυο μήνες το μισό μιστό τους για το ταμείο του Έθν. Στόλου. Νάκανε το ίδιο κι ο Βασιλιάς και τότε βλέπατε πως μαζεύονταν τα εκατομμύρια σε πέντε δέκα μέρες.

Είμαστε που είμεστα κράτος Ταρταρίων. Να γίνουμε και συμμερία λοταρτζήδων δεν αξίζει.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΜΥΡΙΕΛΛΑ

Βγαλμένο απ' τη «Ζωή κι Αγάπη στη μοναξιά» του Ψυχάρη. Αρριώνεται στον Βίο.

Νεράιδα της αγάπης έλα, έλα,
Και φώτισε και με στη σκοτεινιά μου,
Παρόμοια σ' είχα πλάσει στα όνειρά μου,
Νεράιδα της αγάπης, ω Μυριέλλα!

Στην τρικυμία που ζώνει με σήκω το χέρι
Κι ως πέσουν κι ως μὴν πέσουν οι άνεμοι,
Ματώνει, ναί, ή καρδιά μου, μὰ δὴν τρέμει,
Και σβει ή ψυχή μου - μὰ πὼς σβει - σὴν
[άγιοκέρι.

Σ' ένα νησί δε θα σε ρίξ' ή μπόρα έσένα,
Που εκεί να μ' άπαρατψαν άδικα χέρια,
Σ' άπόσκεπα και ξεφωτα νάδρης λημέρια
Της έρωτιδας, ανέγγιχτα κι' όλα παρθένα.

Στην τρικυμία της ζωής αν έρθης, έλα,
Νεράιδα της αγάπης σε προσμένο,
Τὸν Πετρογιάννη σου θα βρῆς έρμω και
[ξένο,
Στην τρικυμία της ζωής, ω Μυριέλλα!

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

Κτηγορούμενος. Μὴν τους άκούς κ. Πρόεδρε, πὼς είμαι πλαστογράφος. Έγὼ δε μπορῶ μήτε τ' όνομά μου να γράψω.

Δικαστής. Η κατηγορία δεν άναφέρει πὼς ύπόγραψες τὸ δικό σου τ' όνομα.

Δασκάλω. Είπαμε λοιπόν πὼς άνόνομος θά παϊ χωρίς όνομα. Τώρα, Έλένη, πὼς μου μιὰ φράση που δείχνει πὼς την ένοσις τή λείη.
Έλένη. Τὸ μωρό μας είναι άνόνομο.

ΕΥΠΝΑ ΡΩΜΗ

ΚΑΙ ΚΑΤΩ ΤΟ ΡΟΥΣΦΕΤΙ *

(Συνεχίζει)

Τούτο τὸ κακό δε θα μας γινότανε, αν ο Θεός μας είχε στο έλεός του, και μας άνοιγε τὰ μάτια.

Όταν κάναμε τὸ Σύνταγμα με δυο ποδάρια μοναχά, θα βλέπαμε πὼς, ή ο Βασιλιάς, ή ή ψευτοβουλή, με τον καιρό, θα γινότανε ο τυραννός μας.

Θα βλέπαμε πὼς χρειαζότανε ή να τὸ κάναμε με τρία ποδάρια, ή να μὴν τὸ κάναμε καθόλου.

Και μπορούσαμε να τὸ κάναμε με τρία ποδάρια, χωρίς να χουμε μιλιόρδους, αν μας έρχότανε στο νου, πὼς κι' οι προπάτορές μας δεν είχανε μιλιόρδους. Μὰ τὸ πολίτευμά τους, όπως λέγανε κείνο που λέμε μετς τώρα Σύνταγμα, τὸ είχανε με τρία ποδάρια, κι' απ' κούτος έπρεπε να πάρουμε τὸ δικό μας, κι' όχι από τους Έγγλέζους, που είναι άλλης φυλής κι' άλλης θρησκείας.

Τέτοιο δεν τὸ κάναμε, γιατί ο Θεός, που για της άμαρτίας μας μας έχει στην όργη του, άφησε και πέρας τὸ διαβόλου.

Μὰ ανισωτά και μετανοήσουμε, θα μας άνοίξη τὰ μάτια, και θα κάναμε τους νόμους μας, ελληνικούς και χριστιανικούς, κι' όχι έγγλεζικούς κι' αλούτερους.

Έχουμε τὸ Βασιλιά μας.

Νάχη ζωή, μαζί κι' ο Κωνσταντίνός μας.

Έχουμε και τους βουλευτάδες μας.

Να μας ζήσουνε κι' αυτοί, γιατί κανένας χριστιανός δεν πρέπει να θέλη τὸ άλλουνοῦ τὸ κακό.

Μὰ τὰ μὴν ήνκι ψευτοβουλευτάδες, παρὰ αληθινοί, και για να γίνη τούτο, πρέπει πρώτα κι' αρχής να λείψουνε οι ψευτοκατάλογοι κι' οι ψευτοψηφοφόροι και να μείνουνε οι αληθινοί, και τότε κι' οι βουλευτάδες θα ήναι αληθινοί κι' όχι ψεύτικοι.

Τούτο γίνεται μ' ένα νέο νόμο, που έχω καμωμένα, και τον έχω τυπωμένο σ' ένα νέο βιβλίο, που έβγαλα, και τὸ γράφω πολίτευμα.

Με τους αληθινούς βουλευτάδες και με τὸ Βασιλιά, έχουμε της δυο κολώναις, από της τρετς που μας χρειαζόνται, και μας λείπει μοναχά ή τρίτη, που πρέπει να τήν φτιάσουμε και αυτή, γιατί άλλωίωτικά, ως καθίς τὸ είπαμε, δε μπορούμε να κυβερνηθούμε μοναχά με δυο κολώναις.

Οι παλαιοί Έλληνες, που ήσανε μεγάλοι και σοφοί, για τρίτη κολώνα είχανε τὸ λαό, και σωστά, ο λαός, πρέπει να ήναι, γιατί' αυτός είναι κι' ο νοικοκύρης. Μὰ κείνο που γινότανε στο καιρό τους, δε μπορεί να γίνη σήμερα.

* Η αρχή του στο 112 φύλλο τὸ «Νουμά».

Τότες μιὰ πολιτεία έκανε κι' ένα βασίλειο, ένα βασιλαιο ήτανε τó 'Αργος, άλλο ή 'Αθήνα, άλλο ó Μιστράς, άλλο ή Κόρθο, κι' έτσι πάει λέωντας.

'Ο λαός μιανής πολιτείας, πού θά είναι πέντε ή ξη χιλιάδες μοναχά, μπορεί να συναίεται να δίνη τή γνώμη του για κάθε νόμο. Μα πεντακόσιαι χιλιάδες και περισσότεροι, πού είμαστε τώρα, σκόρπιοι σε τόσαις πολιτείας, χωρίς και χωριά, άδύνατο είναι να μαζευόμαστε.

Χρειάζεται για τούτο μ' άλλον τρόπο να κονομίσοιμε τó πρᾶμμα, γιατί' έτσι δέ γίνεται.

'Ο λαός πάντα να ήναι ό νοικοκύρης, και δέν είναι και ανάγκη όλος ό λαός να συναίεται πάντοτε, και να δίνη τή γνώμη του, μπορεί αύτή τή δουλειά να τήν κάνη και μ' άλλους, όχι μ' όποιους τύχη, παρὰ μ' εκείνους, πού ό ίδιος θά τους εκλέξη, και θά ήναι τής έμπιστοσύνης του, και θά τους έχη άκόμα μπροστά στα μάτια του, για να μήν τόν γελάσουνε.

Τώρα για τó λαό δίνει τή γνώμη του ό ψευτοβουλευτής, και τους βουλευτάδες τους λένε αντιπροσωπούς τού λαού, πού είναι ψέμμα, γιατί οι περισσότεροι από τó λαό, ούτε τους είδανε, ούτε τους γνωρίζουν. Αυτοί κάθονται στην 'Αθήνα, και από τήν 'Αθήνα αποφασίζουν για όλη τήν 'Ελλάδα, και για όλο τó λαό.

Κεί πού ν' αποφασίζουν οι βουλευτάδες, πού είναι μακριά στην 'Αθήνα, καλλίτερα είναι ν' αποφασίζουν για τó λαό οι έπαρχιακοί σύμβουλοι, πού είναι πάντα στην έπαρχία, κι' ό λαός τους γνωρίζει, και τους έχει μπροστά στα μάτια του, και για τούτη τήν αίτια, θά τόν ακούω περισσότερο.

Ποιός είναι καλλίτερα για ν' αντιπροσωπέυη τó λαό; 'Ο έπαρχιακός σύμβουλος, πού κάθε ήμέρα τόν έχει μπροστά του, ή ό βουλευτής, πού κάθεται στην 'Αθήνα;

'Υστερότερα οι έπαρχιακοί σύμβουλοι είναι δώδεκα, κι' ό βουλευτής είναι ένας. Και οι δώδεκα είναι πάντοτε καλλίτεροι από τόν ένα, γιατί ό ένας εύκολότερα άπατιέται από τους δώδεκα.

Και τó κάτω κάτω τής γραφής, οι βουλευτάδες δέ μπορούνε να χρησιμέψουν, γιατί μήτε πρέπει, μήτε μπορούν οι ίδιοι, να κάνουν και τήν άλλη τή δουλειά, να ζητάζουνε τους νόμους, πού οι ίδιοι κάνανε, γιατί' έτσι θά γίνεται κείνο πού λένε:

«Γιάννης κερνάει
και Γιάννης πίνει.»

Χρειάζεται άλλος να τους κάνη τους νόμους, κι' άλλος να τους ζητάζη, άνίσις είναι καλοί, ως καθώς τó είχανε κι' οι παλαιοί 'Ελληνες.

Τούτη τή δουλειά, καλλίτερ' από όλους μπορούν να τήν κάνουν τά έπαρχιακά συμβούλια.

'Ενα πρᾶμμα μπορεί να είπη κανείς, πώς τάχατες οι έπαρχιακοί σύμβουλοι δέν είναι σάν τους βουλευτάδες, γιατί' οι βουλευτάδες είναι άνώτεροι από τους έπαρχιακούς συμβούλους.

Τούτο μπορεί να ήναι αλήθεια, γιατί τώρα οι έπαρχιακοί σύμβουλοι είναι τά κοπέλια των βουλευτάδων. Μα μήγαρ κι' οι βουλευτάδες τώρα δέν είναι τά κοπέλια των ύπουργών, κι' οι ύπουργοί τά κοπέλια των βουλευτάδων;

Όλοι τώρα είναι κοπέλια ό ένας τ' άλλουνοϋ, κι' ή καύμένη ή πατριδα κοπέλ' είναι κι' αύτή των κοπέλιων.

Μα με τόν νέο νόμο, πού είναι παρμένος από τους νόμους των 'Ελλήνων, όλοι θά ήναι, ως καθώς πρέπει, ελεύτεροι, και κανείς δέν θά'ναι κοπέλι τού βου-

λευτή, γιατί δέ θα τόν κάνη, όπως τόν κάνει τώρα, ό βουλευτής, παρὰ θα τόν κάνουν οι εκλέκτορες, οι ίδιοι πού θα κάνουνε και τόν ίδιο τó βουλευτή. 'Ο έπαρχιακός σύμβουλος δέ θα ήναι καθόλου κατώτερος από τó βουλευτή, παρὰ θα ήναι τó ίδιο, κι' ένα πρᾶμμα.

Νά τώρα, και μοναχοί σας ιδέστε τó τι καλλίτερο από τó φράγκικο και τó έγγλέζικο Σύνταγμα, πού είναι, τó πολιτεύμα τó έλληνικό.

Βασιλείας, βουλή κι' έπαρχιακά συμβούλια.

Και τά τρία έμοούσια, γιατί' από τó έθνος είναι, και άχώριστα, γιατί και τά τρία μαζί θα κυβερνάνε τήν 'Ελλάδα, κι' όχι τó ένα μοναχά.

Μήτε ή βουλή, ως καθώς γίνεται τώρα, μήτε ό βασιλείας, ως καθώς θα γινότανε, αν ήταν αξίος.

Και τά τρία θα ήναι καλύτερα, κι' όχι τó ένα νάχη κάτω τó άλλο, ως καθώς τώρα, πού ή βουλή έχει από κάτω τó βασιλείας, κι' ό βασιλείας, αν ήθελε, θα είχε από κάτω τή βουλή, ως καθώς και τήν είχε, έναν καιρόν.

'Ο βασιλείας δέ μπορεί να βαίγη κάτω τή Βουλή, γιατί' είναι και τά έπαρχιακά συμβούλια, και με τά δυό δέν τά βγαίνει πέρα.

'Η Βουλή δέ μπορεί να βγῆ μπροστά στό Βασιλείας, γιατί τότενες πέρνει με τó μέρος του τά έπαρχιακά συμβούλια.

Τά έπαρχιακά συμβούλια πάλι, δέ μπορούνε να τά βάνε, μήτε με τόν Βασιλείας, μήτε με τή βουλή, γιατί τά δυό μαζί χαλάνε τά σχέδιά τους.

Τά Μοναστήρια μας, πού και σε τούτο, ως καθώς και σ' άλλα πολλά, φυλάζανε τά ιδιώματα των παλαιών 'Ελλήνων, τή βούλα τού Μοναστηριού, πού μ' αύτή κυβερνιόνται, τήν έχουν τρία κομμάτια, ένα κρατάει ό Γούμενος, και τάλλα δυό οι άλλοι Γουμενοσύμβουλοι, και τίποτα δέ γίνεται, άνιιστά και δέ συμφωνήσουν να δώσουν και οι τρεις, ό καθένας τó κομμάτι του, για να γινή και να μπῆ ή Βούλα.

Τό ίδιο, άπαράλλακτα γινότανε και τόν καιρό των 'Ελλήνων, κι' ό Βασιλείας, και οι μεγαλοσίνοιοι, κι' ό λαός χρειαζότανε να δόσουν μαζί τή γνώμη τους.

Τό ίδιο θα γίνεται και σ' έμας. Τίποτα δέ θα γίνεσαι, άνιιστά κι' ό Βασιλείας, και ή Βουλή, και τά έπαρχιακά συμβούλια, δέ δώσουνε τή γνώμη τους.

'Ο Βασιλείας τή μιὰ μεριά με τους 'Υπουργούς του, και οι Βουλευτάδες τήν άλλη, μαζί κι' οι δυό, θα σχεδιάζουνε τους νόμους, κι' ύστερα πού τους σχεδιάσουνε καλά καλά, θα τους στέλονε στα έπαρχιακά συμβούλια, για να δόσουν κι' αυτά τή γνώμη τους για τó λαό, ως καθώς τήν ειδνε ό λαός τόν παλαιόν καιρό, κι' αν τήν δότη γίνεται ό Νόμος, άλλοιότικα πέφτει ό Νόμος. Και για να μη χωρέση καμμιά φορά καταχρησις, και είπουνε ψέμματα, πώς τά 'Επαρχιακά συμβούλια παραδεχτήκανε τó Νόμο, χωρίς να τόν παραδεχτούνε, ή Βουλή θα είξατάζη τί είπανε τά έπαρχιακά συμβούλια, κι' αν εύρη πως τά περισσότερα τόν δεχτήκανε, τó λέει αύτή, πού θα είπη άνακηρύττει τó Νόμο, για να πικυρωθη ύστερα από τó Βασιλείας, να δημοσιευθη, και γινή Νόμος, άλλοιότικα Νόμος δέ γίνεται.

Και για τά 'Υπουργεία, ό,τι θέλουν κι' οι τρεις θα γίνεται, ή άνίσις δέν ήναι κι' οι τρεις, ό,τι θέλουν οι δυό, και ποτέ ό,τι θέλει ό ένας μοναχά. Δέ θα πέφτη τó 'Υπουργείο, σάν τώρα, γιατί δέν τó θέλει ή Βουλή μοναχά, ή τά έπαρχιακά συμβούλια, παρὰ άνιιστά και οι δυό μαζί, και ή Βουλή και τά έπαρχιακά συμβούλια δέν τó θέλουνε. Άνιιστά ό ένας μοναχά δέν τó θέλη, κι' ό άλλος τó θέλη, ό Βασιλείας πάει, ή μ' είκείνονε πού τó θέλει, ή μ' εκείνονε πού δέν τó θέλει,

και ή τó κρατάει, ή τó βγαίνει. 'Ο,τι κι' αν κάνη, δέ θα βρεθη' μοναχός του, παρὰ θα έχη τó ένα με τó μέρος του, ή τή Βουλή, ή τά 'Επαρχιακά συμβούλια. Τώρα άνίσις κι' ή Βουλή δέν θέλη τó 'Υπουργείο, ό Βασιλείας δέν έχει σύντροφο, για να μπορέση να εναντιωθη στ' Βουλή, και κάνει 'Υπουργούς κείνους, πού θέλει ή Βουλή.

(Ακολουθήτ)

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΣΠΗΛΙΩΤΑΚΗΣ
Πρ. 'Υπουργός

ΕΝΑΣ ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΨΥΧΑΡΗ

Λάβαμε από τó Παρίσι τó εξής φυλλάδιο:

(Les origines de la Ligue Française pour la defense des droits de l'homme et du citoyen, et l'Assemblée générale du 4 Juin 1898. Extrait du Bulletin officiel de la Ligue des Droits de l'Homme, no 131, 1904 - Discour de M. Jean P s i c h a r i Vice-président de la Ligue e.t.c. à l'Assemblée du 4 juin 1904).

Αγλαδί:

«Πώς έγινε «'Ο γαλλικός Δεσμός για να υπερασπίξη τά δικαιώματα τάνθρώπου και τού πολίτη, και ή Γενική Συνάθροιση τού Δεσμού στις 4 τού θεριστή 1898. Κομμάτι βγαλμένο από τó «'Επίσημο δελτίο τού Δεσμού». Λόγος τού Ψυχάρη αντιπρόδρου τού Δεσμού, είρημένος στη Γενική Συνάθροιση, 4 τού θεριστή 1904.

Τό ζέρομε πως ό Ψυχάρης ein' ένας από τους γενναίους εκείνους ανθρώπους τής μελέτης και τής πέννας στη Γαλλία πού δέν ξεχωρίζουν τή γνώση από τήν ενέργεια, τήν αγάπη προς τήν επιστήμη, από τόν άγωνα για τήν 'Επιστήμη, και τó άτάραχο ψάξιμο για τήν αλήθεια, από τόν πόλεμο για τήν αναγνώριση τής αλήθειας. Έχει κι αυτός για σύμβολό του τó ρητό «Με τήν αλήθεια θά σωθούμε».

Για τούτο, καθώς εδώ πέρα αγωνίζεται για τή γλωσσική ιδέα, έτσι και στη θετή του πατρίδα, όταν ή κοσμοδόκουση ύπόθεση τού Δραύφους κινούνεψε να παραστήση στα μάτια τού κόσμου τή Γαλλία ως έθνος από ψευτες, δδικους και άνήθικους, στάθηκε παρὰ πλεύρα με τους διαλεχτούς και μεγαλόψυχους εκείνους ανθρώπους, τó άνθος τής σοφής και τής γραμματισμένης Γαλλίας, πού διαμαρτυρήθηκαν για τó ακούργητα, και πολέμησε με κείνους με τó κοντήλι του, με τó λόγο του, με όλη του τήν ψυχή, στην πρώτη γραμμή.

'Ο «Δεσμός για να υπερασπίξη τά δικαιώματα τού ανθρώπου και τού πολίτη» συγγενεύει με τή μεγάλη, εκείνη ύπόθεση. Ένας σεβάσμιος γερουσιαστής, ό Tratioux, τόν πρωτόσπρωξε για να γεννηθη' στις τρικουμισμένες εκείνες μέρες πού ένας άθώος μαρτύρησε στη φυλακή, ό Ζολάς κινούνεψε να πετροβοληθη, πλαστογράφοι θριάμβευαν, και τó δικίο τó ποδοπατούσαν κάποιο αυθαίρετο: σπαθοφόροι. 'Ο Ψυχάρης χρημάτισε ό πρώτος γραμματικός τού «Δεσμού». Δούλεψε για τήν προκοπή του. Έδώ και τέσσαρα χρόνια ή πατριωτικώατη αύτή 'Εταιρία είτανε από λίγους μονάχα και μετρημένους, σήμερα χιλιάδες είναι τά μέλη της, και τó φυλλάδιο πού λάβαμε είναι ό λόγος πού εβγαλε ό Ψυχάρης, αντιπρόεδρος σήμερα τού «Δεσμού», στην τελευταία γενική συνάθροιση τού σωματίου.

'Ο Ψυχάρης διηγῆται αύτου πώς πρωτόγινε και πως πρόκοψε λίγο λίγο ό Δεσμός, 'Η διήγηση τού Ψυχάρη, ή ίδια πάντα. Γεμάτη χρώμα, κίνηση, και ζωή. Όπως και τά ποιητικά του έργα τίκακουμπάει στέρνα στα θέμελα τής επιστήμης, έτσι και τήν πιό σοβαρή του εργασία τήν επιστημονική, και μιὰ ξεση λογοδοσία, ξέρει και τήν ανασταίνει με κάποιο αίσθημα, ξέρει και τήν αναχλωραίνει μέσα σε κάποια πρασινάδα ζωής. Δέν έχουομε πως ήταν πέρνας από τήν 'Αθήνα, εδώ και λίγα χρόνια, για να μας μιλήση άληθινή από τó βήμα τού «Παρνασσού», για τó «Φιλί», έσπερα πάντα στην κομπότροπα ένα λουλούδι.

Τό λουλούδι αύτό μισοκοβόλοσε και στο λόγο με τόν όποιο άρχισε τά μαθήματά του, διάδοχος τού Λαγράν, στη Σχολή των Ανατολικών γλωσσών, άνθίζει και στην λόγο του για τó Δεσμό. 'Η ρητορική τού Ψυχάρη, — είτε για τήν ύπόθεση τού Δραύφους, είτε για τó λυτραμó της Κρήτης, είτε για τά